

Σημείωμα της Διεύθυνσης για τη λήξη της σχολικής χρονιάς 2010-2011

«Ο άνθρωπος δεν είναι ό,τι γεννιέται, αλλά ό,τι γίνεται» είχε πει ο Γκαίτε.

Στο σχολείο λοιπόν ερχόμαστε για **να γίνουμε**.

Ο καθένας, βέβαια, κουβαλά την προίκα του - αυτό με το οποίο γεννήθηκε δηλαδή.

Η προσπάθεια, ο μόχθος, το ενδιαφέρον και το άνοιγμα των ματιών μας στο «λίγο παραπέρα» είναι απαραίτητα για να γίνουμε οι δυνατότητες & οι επιλογές μας, αλλά αυτό δεν είναι πάντα ούτε ευχάριστο ούτε εύκολο. Χρειάζεται να συγκρουσθούμε με στάσεις & στερεότυπα του παρελθόντος που μας εφησυχάζουν, μας βολεύουν & μας εγκλωβίζουν στον παλιό κακό μας εαυτό, τον εγωιστή και ακατέργαστο.

Το σχολείο μάς μορφώνει, λέμε.

Το καλό σχολείο ωστόσο, με τη βοήθεια της οικογένειας πάντα, πασχίζει να μας μεταμορφώσει και να μη μας παρα-μορφώσει... Να μη μας αφήσει ά-λογα & φοβισμένα «βατράχια» που «κοάζουμε» ότι είμαστε «μορφωμένοι βάτραχοι» στα ακίνητα νερά του βάλτου αλλά με την Αγάπη **και** των δασκάλων μας **να μεταμορφωθούμε σε «πρίγκιπες», άλλους Ανθρώπους!** Σε ανθρώπους που αναλαμβάνουν την ευθύνη των πράξεών τους απέναντι στη Φύση, απέναντι στο συμπολίτη, απέναντι στην πατρίδα τους ... δηλαδή στον ίδιο τους τον εαυτό! Σε ανθρώπους που δεν αναλώνονται σε φωνασκίες και κατηγορίες για τις παραλείψεις των άλλων και ασχολούνται μόνο με το «τι δεν πρέπει να κάνουν αυτοί» αλλά ξέρουν να κάνουν αυτό που οφείλουν – **τη δουλειά τους !Τίμια και με τον καλύτερο δυνατό τρόπο**. Κι αν αυτό δεν το έχουμε μάθει από την οικογένειά μας κι αν η Πολιτεία δεν μας παρέχει την Παιδεία που αξίζει ώστε να το αντιληφθούμε και να το πράττουμε -το ρημάδι το καθήκον εννοώ- ας μην αυταπατάσθε ότι ως ενήλικες δεν έχουμε ευθύνη για το στρατόπεδο που θα επιλέξουμε: συμμετοχή ή ωχαδελφισμός; Συνέπεια ή υπεκφυγή; μικροσυμφέρον ή συλλογικότητα & αλληλεγγύη; Λόγια ή πράξεις;... Ως το τέλος της ζωής μας έχουμε την ευκαιρία! Θα παραμείνουμε στα στάσιμα νερά του βάλτου «κοάζοντας και αλλού τυρβάζοντας» ή θα γίνουμε «πρίγκιπες» με λόγο και ευθύνη απέναντι σε ό,τι ισχυριζόμαστε ότι αγαπάμε; (...)

Με αυτόν το μύθο - αλληγορία της μεταμόρφωσης ήθελα να επισημάνω για μια φορά ακόμη τη σημαντικότητα του μύθου, του παραμυθιού & της αλληγορίας στην ουσιαστική μόρφωση των παιδιών μας. Γιατί στόχος τους δεν είναι να τα αποκοιμίσει, όπως κάποιοι βολεύονται να πιστεύουν ακόμη, αλλά να τους μεταφέρουν με ιδανικό τρόπο τα παγκόσμια αληθινά μηνύματα που άντεξαν στο χρόνο. Την αποδεκτή αλήθεια των πολλών που οφείλει να αφυπνίζει τους μεγάλους και να μας αλλάζει όλους προς το καλύτερο: παιδιά, γονείς και εκπαιδευτικούς!

Χαιρετισμούς στο σπίτι, φιλιά στα παιδιά

και «καλό καλοκαίρι»!

Πολίτου Στέλλα